

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

Áhitat a Misszióegyesület konferenciáján.

86. zsoltár 9. verse.

Dávid király által Isten lelke háromezer esztendővel ezelőtt írta meg ezt a bibliai verset, mégis már megtaláljuk benne a misszió célját, a misszió jogosságát, megtaláljuk a misszió eredetét és megtaláljuk a misszió alázatosságát. „Eljönnek a népek mind“, írja Dávid Isten lelkétől megihletetten az ő imádságát. Ebben benne van a missziónak a célja. Legalábbis az a célja, amit földi ember mint legnagyobb maga elé tűzött: ennek a földnek népeit Istenhez vezetni. Milyen nehéz egy lelket is Istenhez vezetni. Sokszor évekig kell imádkoznunk egyetlen lélekért, hogy megtalálja az ő Urát. Azután a missziói munka gyorsabban folyik tovább. — Benne van ebben a bibliai versben nemcsak a misszió célja, hanem jogossága is. Van-e a misszióegyesületeknek jogosultságuk népeket az Istenhez vezetni? Mi köze az Istennek a népekhez? Az a köze, hogy Ő alkotta őket! Eljönnek a népek mind, melyeket alkottál; és a népek, amelyeket az Isten alkotott, mégsem ismerik Őt. Vajjon a fazekasnak köze van-e a fazekakhoz, amelyeket ő készített és a szabónak annak a ruhához, amelyeket ő varr és a gazdaasszonynak joga van-e főztjéhez? Ha ezeknek joguk van az általuk készített földi dolgokhoz, akkor Istennek is joga van a népekhez, amelyeket Ő alkotott. Ezért küldi el Isten Egyszü-

löttjét, Akinek nyája van, de nyájától eltévelyednek a bárányok. Elküldi akkor a misszionáriusokat, a népek közé, hogy őket a nyájhoz visszavezessék. — Benne van ebben a bibliai versben a missziónak az eredménye is, hogy „leborulnak előtted, Uram“. Természetesen csak a protestáns missziónak eredményeiről szólok néhány szót. Tudjuk, hogy a katolikus misszió nagy lendülettel folyik tovább, de csak a protestáns misszióról akarok szólni egy pár szót, amely alig 200 esztendő múlra tekinthet vissza. 451 a missziók száma, 27 ezren harcolnak kinn a pogány mezőkön, az első vonalban Krisztus országáért és 13 millióra tehető azoknak a bennszülötteknek a száma, akik az ő szolgálatuk révén ismerték meg az ő Urukát. Vajjon érdemes volt-e missziói munkát kezdeni? 13 millió drága emberi lélek, kb. annyi, mint a mai Magyarország lakossága, azért ismeri Krisztust, mert volt és van misszió; ezentúl ne sajnáld tehát a te filléred is beletenni a missziói tányérba. Ne sajnáld odaadni gyermekednek a missziói bélyeget, hadd küldjük azt is annak a 27 ezer misszionárusnak, akik ott harcolnak az első vonalban és híven teljesítik kötelességüket. Feláldozzák kényelmüket, egészségüket, életüket kockáztatják és nem kérnek semmit, minthogy fogadd neküket imádságodba és áldozz sze-

rény adományt a missziói oltárra. Ők hűen teljesítik kötelességeiket; te is teljesítsd a tiedet és akkor még több eredménye lesz a misszióknak, még több nép jön el és lesz Krisztus az ő Uruk is. — Végül benne van ebben az igében a misszió alázatossága, amikor olvassuk, hogy „dicsőítik a te nevedet“. A misszió nem a maga dicsőségét keresi, hanem egyedül az Istenét. A misszió nem cél, hanem eszköz. Azok a missziók, amelyekről az imént beszéltem, alázatosan tesznek arról bizonyosságot, hogy mind ez isteni kegyelem és nem emberi érdem. Éppenígy az általuk Isten-

hez vezetett lelkeket is arra oktatják és nevelik, hogy ne a misszionáriusokat dicsőítsék, hanem egyedül az Atyát, a Jézust, Aki őket megváltotta, a Szentlelket, aki őket megvilágosította és Isten gyermekeivé tette. Ezer esztendővel Krisztus születése előtt a 86. zsoltár 9. versében megíratott a misszióknak célja, a jogosultsága, az eredménye és megíratott ebben a versben a misszióknak az alázatossága.

„Grönland jeges vidéke, gyöngy-kagylós India... könyörögve esdélkel: igazságnak nyomára miért nem vezettek el!“ Harmati Béla.

Titkári jelentés.

A Misszióegyesület működéséről 1939. novemberétől 1940. novemberéig.

Az utazó titkár.

Amikor másfél esztendővel ezelőtt Kunos Jenő elindult Kínába, azonnal felismertük annak a szükségét, hogy idehaza kiépítsük az Ő lelki háttérét. Ehhez a munkához elsősorban utazó titkárt kellett keresnünk. Sok keresés után 1940 ápr. 1-én Terei Endrét rendelkezésünkre bocsátotta Túróczy Zoltán, a tiszai egyházkerület püspöke. A dombóvári közgyűlés határozata alapján az elnökség elkészítette az utazó titkár megbízó levelét és ápr. 1-vel Terei Endre munkába állott. Szolgálatáért az egyesület havi 150 P-t és alkalmi útiköltséget biztosított neki. De mivel a segédlelkézi kongruát megkapta és az evangélikáció körüli munkákért is havi 40 P-t kapott, a misszió egyesületet ténylegesen havi 80 P terhelte. Sajnos, szolgálata rövid volt. Káplánhiány miatt illetékes püspöke szept. 15-én gyülekezeti szolgálatra hívta vissza. A rövid idő alatt is 24 gyülekezetet látogatott meg, azokban mindennemű szolgálatot elvállalt és sok külmissziói előadást tartott. A nyári idő alatt inkább konferenciákat látogatott, ahol kívánóság szerint szintén külmissziói vagy evangélikációs előadásokat tartott. Rövid munkaideje alatt is kb: 120 tagot szerzett az egyesületnek, 118 P offertóriumot és 40 P iratterjesztési

forgalmat. A lelki áldásokat nem lehet lemérni, de ezek az adatok is igazoltak bennünket, hogy az utazó titkár beállítása a hozzáfűzött reményeket és számitásokat igazolja. Sajnos, jelenleg utazó titkár nélkül állunk. Egyházi főhatóságainkat szüntelenül ostromoljuk emberért és támogatásért, mert erre nemcsak a munka, hanem a misszionáriusok élete és egyházunk missziói munkájának jövője kötelez. Tisztelettel javasolom azért, hatalmazza fel a közgyűlés az elnökséget, hogy ha megfelelő utazó titkárt talál, azonnal állítsa be.

Evangélikáció és külmisszió.

A tapasztalat azt mutatta, hogy ahol az evangélikáció futótüze meggyulladt, ott ébredés indult a misszió iránt. Ezért járt karöltve az evangélikátorral az utazó titkárunk. Isten megáldotta ezt a munkát. Nem halászni és learatni, hanem a felébredt lelkeket mobilizálni és a szolgálat felelősségére akartuk szeretettel buzdítani. Kötelez erre éppen az evangélium megtapasztalt örömhíre. Hálaosan köszönjük azért az eddigi lehetőségeket s arra törekszünk, hogy az evangélikáció körül kialakult testvéri szolgálat nagyobb elismerést és tisztázódást nyerjen, hogy a közös munka Isten országá érdekében is minél eredményesebb lehessen.

Népfőiskola.

Népfőiskolánk életéből a következő örvendetes jelentést közölhetem. Az elmúlt esztendőben befejeződött a második fiú-tanfolyam. A tanfolyamnak 6 hónapon keresztül 18 hallgatója volt. (1939. nov. 5-től 1940 márc. 15-ig.) A munkáról az intézet lelkiismeretes és buzgó igazgató lelkésze: Szenczy Gábor részletes nyomtatott értesítőt adott ki. Ebből láthatjuk, mily nehéz munkát végeztek ebben az esztendőben az előadók és tanárok. A dermesztő hideg télben sem szűnt meg a munka. A legtöbb előadó, tanár a nagy hóban gyalog tette meg az útát Kistarcsáról Nagytarcsára. S mindezt önzetlenül és ingyen. Ezért e helyen is úgy a vezetőségnek, mint az önzetlen tanároknak hálás köszönetet mondunk. Munkájuk legszebb gyümölcse 18 magyar fiatal ember lelki ébredése és szolgálatkész elhatározása Isten országának építésére. Boldog örömmel vesszük tudomásul a jelentésből, hogy a jövő esztendői költségvetés egyik legnagyobb té-

tele, a 4000 P-s adománytétel már eddig befolyt. Hálás szívvel mondunk köszönetet a bányai egyházkerület évi 600 P-s adományáért, mellyel egy beállított lelkesjellegű állandó vezető existenciájához az első lépést biztosította. Istennek adunk hálát, hogy a 9659.45 P-s költségvetés az elmúlt esztendőben is rendelkezésre állott, és főleg kis adományok és megajánlások lehetővé tették a második tanfolyam sikeres befejezését.

Az intézet nyáron sem hever parlagon. Megnyílt az intézet egy vasárnapi iskolai vezető tanfolyam, majd 40 alföldi tanyai gyermek nyaraltatása előtt. Az utóbbi nyaraltatást az „Üzenet” című egyházi néplapunk szerkesztősége fedezte és rendezte, július 1-től augusztus 20-ig. Ősszel pedig október 1-től 29-ig Bakay Péterné nt. asszony vezetésével 30 falusi leány volt az intézetben tanfolyamon. A jól sikerült női tanfolyam sok biztató reményt ad a női Népfőiskola megindításához. Legyen Isten áldása a növendékek s vezetőik életén!

(Folytatjuk.)

Külmisszió és háború.

c) A háború megnövelte a misszió titkos és nyílt ellenségeinek számát és bátorságát. Szaporodnak a támadások a misszió ellen. Az agitáció kicsinyléssel beszél a misszióról, ferdít, elhallgat és igyekszik mindenfelé bizalmatlanságot, gyanakodást kelteni a misszió iránt. Egy német újság hazájuk és fajuk árulóinak bélyegezte és szenvedélyesen támadta azokat az afrikai német misszionáriusokat, akik az angol gyarmati hatóság előtt kötelezvényt írtak alá és a helyükön maradtak. Pedig ez az aláírás nem a német külügyi hivatal tudta nélkül történt. Azt a védekezést, amellyel a missziói társaságok vezetősége ezt a támadást visszautasította, általában nagyon értékelnek és bátortalannak tartom. A háborús helyzet által bennük is felidézett megfélemlítés és bátortalanság ütközik ki belőle. Pedig ez is alkalom lehetne a misszió népe és vezetősége számára a bator bizonyágtételre és felvilágosításra!

2. a) Ha a háború magán a külmisszió munkamezején indul és folyik (mint pl. most Kínában), elháríthatatlanul érik a missziót a háború nem egyszer szörnyű és helyrehozhatatlan kártevései. Az

még nem is a legnagyobb baj, hogy a közlekedés nehezé, hosszadalmassá, veszedelmessé válik, Kunos Jenő leveleiből tudjuk, hogy, amelyek utat azelőtt a misszionárius 3—4 nap alatt tehetett meg, annak megtétele most a háború következtében néha ugyanannyi hétbe kerül. Nagyobb baj az, hogy a puszta megélhetés nehezé válik; az élelmiszerek és egyéb közszükségleti cikkek kifognak és szinte megfizethetetlenül drágák. A gazdaságilag legjobban meg-alapozott missziók is (mint pl. a norvég) megrendülnek gazdaságilag. És még nagyobb baj, hogy a háború a missziói vagyonban és a missziói munkaerők életében is gyakran tesz jótételetlen kárt. Az megtörtént, hogy a japán-kínai háborúban egy keresztyén katonatiszt tilalmi cédulát ragasztott az egyik missziói állomás és kórház kapujára és ezek az épületek ezúttal megmenekültek a gyújtogatástól, fosztogatástól és pusztulástól. De általában a missziói épületeit sem szokta a háborús pusztítás elkerülni. A breklumi misszió egyik állomását telitalálat érte és teljesen rombadöntötte. A Csangte városában levő missziói állomás a várossal együtt

lett a bombázás következtében egyenlővé a földdel. Egy kanadai misszionárius, amikor a missziói állomással szomszédos házak is égni kezdtek, feleségével együtt menekülni próbált; vizes pokrócokba csavarták magukat, de még az állomás udvarán megfulladtak. Kína két tartományában a propagandával ébresztett és szított ellenszenv és gyűlölet kirobbanásai következtében az angol és skót misszionáriusoknak el kell hagyniuk állomáshelyeiket, kórházait. Sőt intézkedések történnek, amelyek azt célozzák, hogy ezek számára lehetetlenné tegyék a Kínába való életet és kénytelenek legyenek Kínát elhagyni.

b) De akkor sem kíméli meg a háború a missziót, ha nem magán a missziói munkamező területén tör ki és folyik. Európa gyarmatosító, „keresztényen” államai a közöttük kitört háborút azonnal kiterjesztették a gyarmati területekre is. Már a háborút megelőző külpolitikai feszültség is érezte a maga hatását a missziói munkamezővel is. Szabálytalanul és nehezen érkezik hazulról a szükséges pénz, a misszionárius utánpótlás, az irányítás. Egyre nehezebbé válik a missziói társaság vezetőségével való érintkezés, majd a háború kitörésével egészen meg is szakad. A missziói munkamező elveszíti hátamögül a mögöttes országrészt. A többit elvégzik a háborús érdekek, célok, a háború szükségletei és fordulatai, a gyanakvás és bizalmatlanság, a kémektől való félelem, az elkeseredés, a gyűlölet és így tovább.

Az indiai munkamezőn dolgozó német misszionáriusokat, egy jelentés szerint, pár órával a német-angol hadüzenet után letartóztatták és kaszárnyákba, majd ugyanabba a fogolytáborba szállították, amelybe a legutóbbi világháború kitörésekor is hurcolták őket. A missziói állomásokon csak a női munkaerők és a misszionáriusok feleségei maradtak. Ezeket is szigorú felügyelet alá helyezték, kezdetben naponként, később hetenként jelentkezniök kellett a rendőrhatalóságnál. Amikor 1939. végén, egy párnak kivételével elbocsátották a férfi misszionáriusokat a fogolytáborból, akkor ez újabb nehézséget jelentett, mert ezeknek az ellátása a szinte teljesen kiürült missziói pénztárból lehetetlenné vált. Haza kellett őket hívni és szállítani.

Afrikában a háború kitörése után egy ideig állomáshelyén maradhatott több német férfinisszionárius is, a töb-

bit itt is internálótáborba vitték. 1939 végén és 1940 elején azonban mindennyen kezdtek kiutasítani, illetve hazaszállítani őket.

Az említett körülmények következtében a missziói munkában óriási zökkenő állott be. Missziói állomások, sőt egész vidékek maradtak misszionárius nélkül, gondozatlanul. Egy-egy helyén maradt munkásra a munkának és felelősségnek irtózatossága súlyos nehezéddé. És nőeknek kellett hordozniuk olyan terheket, aminők alatt férfivállak is roskadoztak volna. Szolgálatukkal együtt helyzetük is feleltébb súlyossá vált. Elvágva hazájuktól, missziói hátvédjüktől, vezetőségtől, elszigetelve egymástól, ellenséges környezetben, állandó gyanakodás, bizalmatlanság és ellen-szenv-nyilvánítások közepette hősi erőfeszítéssel szolgálnak és élnek. De kérdés, meddig bírják ezt a szolgálatot és életet? Az 1939. év végéről közzétett s a missziói eredményekre és helyzetre vonatkozó statisztikában is mutatkozik már a háború hatása. A fentvázolt körülmények magyarázzák meg azt, hogy a misszionáriusok állásfoglalása a missziót illető és nagy horderejű kérdésekben nem tudott egységes és következetes lenni. Afrikában pl. az angol gyarmati hatóság kötelezvények aláírását kívánta a német misszionáriusoktól annak feltételeként, hogy állomáshelyeiken maradhasanak. A német külügyi hivatal nem emelt kifogást a kötelezvények aláírása ellen. A misszionáriusok mégis megoszlottak e kérdésben; voltak, akik aláírták a kötelezvényt és helyükön maradván tovább dolgoztak, de voltak, akik az aláírást ösz-szegegyezhetetlennek tartották népükhöz és hazájukhoz való hűségükkel, a kötelezvényt nem írták alá és fogolytáborba kerültek. De azok között is, akik előbb aláírták a kötelezvényt, voltak olyanok, akik később méltatlan dolognak vélték, hogy szabadok legyenek, míg társaik fogolytáborban szenvednek és ezek közül többen önként bevonultak a fogolytáborba. A háborús ellentétek és összeütközések nyomot hagytak a német misszionáriusok keresztény tisztánlátásán és gondolkodásán is. Egyik volt missziói orvos felesége hazaküldött levelében így ír többek között: „A bennszülöttek, akik valamikor német gyarmati alattvalók voltak, a német nép kívánságai és akarata szerint megint azok lesznek.” „Minden németből, aki Kelet-Afrikában marad, csendes német befolyás árad ki környeze-

tére és azt, ameddig csak lehet, fenn kell tartani.“ Csak ez után ír arról, hogy „a missziói feladat is a missziói munkamezőn való kitartást követeli“.

Sajnálatosan előzi meg a gyarmati érdek hangoztatása a missziói kötelesség említését.

(Folytatjuk.)

A nagy úr.

A kardos antilop agancsából készült fala-fala kürt már korán reggel fújta a borzalmas fegyverre hívást. A férfiak és ifjak összegyülekeztek, mindegyik fölfegyverkezett tőle telhetőleg hajító buzogánnyal, csatabárdal és kelevézzel. Tucatnyi véreb is volt velük és a csapat nagy lármával és dicsekedéssel megindult. Meg akarták támadni a rablót. Az izmóktól duzzadó öreg Sepaila volt a vezér. Sok sebhely borította fekete bőrét. Egyedül neki volt lövő fegyvere. Ben csatlakozott a csapathoz. Néhány dőlyfős férfi vissza akarta kergetni: „Mit akar ez a fiú a férfiak gyülekezetében?“

„Hagyjátok csak“, szölt Sepaila, „hordozhatja fegyveremet“.

Igy aztán Ben büszkén, bár dobogó szívvel menetelt a csapat élén, vállán nagybátyja öreg mordályával.

Az emberek már egy órája voltak uton. A nyom friss volt és a kutyákat könnyűszerrel tartották; az egyik kis-völgyben azonban elvesztették őket szem elől.

Rendkívül sűrű tüskés bozót zárta el a völgyet. Előtte füvel benőtt néhány magas tövises akácfával szegélyezett tisztás terült el.

Sepaila óvatosságra intett és a fegyvert elvette a fiútól. A kutyák hirtelen megálltak, egy ideig keresgéltek a bozótban, aztán egyszerre elfojtott tompa morgás hallatszott. A következő pillanatban egy nagy nőstény oroszlán szökött ki a sűrűségből és pislogva állt a napfényben. A kutyák körülötte tomboltak és egyre megkísérelték, hogy ráugorjanak a nagy ragadozóra. A nőstény oroszlán hanyag mozdulattal mint valami mérges macska tolt el magától a tolakodókat. Az egyik kis kopó túlságosan közel merészkedett hozzá. Mancsa villámgyors ütésével félresöpörte, úgy hogy üvöltve és vérezve fetrengett.

Sepaila időt vett magának a célzásra, de éppen akkor, amikor a lövés eldőrdült, az oroszlán megfordult és a szívének szánt golyó csak a lábát sebesítette meg. Az állat dühösen rázta ma-

gát és sebet harapdálta, aztán ordított, hogy a föld megrezdült tőle és ugráshoz kuperodott. Az öreg gyorsan még egyszer lőtt, de a nagy sárga test már ott röpült a levegőben és a golyó célt tévesztett. Az emberek, látták az oroszlán ugrását és egyszeriben elvesztették dicsekedő bátorságukat. Visszafelé rohantak és a következő pillanatban fekete alakok lepték el a körüllevő összes tüskés fákat, remegő félelemmel telten kuksoltak az ágakon. Bent is újból elkapta a gyvaság, éretlen gyümölcsként csüngött az ágak között.

Az öreg Sepaila volt az egyetlen bátor ember, de hősiességét súlyosan meg kellett fizetnie. Az oroszlán feldöntötte, mielőtt ideje lett volna megegyeszer lőni. A fegyver az összecsapásnál kiröpült kezéből és most ott hevert a szörnyeteg alatt. Az megragadta felső karját és dühösen rázta. Az öreg ordított, lábával rugott és ép karjával csapkodott maga körül, de az oroszlán nem engedte el és a fán kuksoló bátrak közül egy se merészkedett le.

Amikor Ben magához tért és látta nagybátyja veszélyes helyzetét, erősen elszégyelte magát, hogy ismét elselelt és bár szíve a torkában dobogott, férfiasan elhatározta magát. Rövid kis imájával: „Isten légy segítségül nékem! Tégy bátorrá! Adj bátorságot!“ villámgyorsan lecsúszott a fáról és az oroszlán mögé ugrott oda, ahol nagybátyja puskája hevert a fűben. Már tudta, hogyan kell megtölteni, mert odahaza elég gyakran játszott vele titokban. Mint valami öreg férfi fölrántotta a csapszeget és betette a golyót a csöbe. Az oroszlán fölfigyelt a zörgésre, fölemelte fejét és veltöröző ordításban tört ki. A fiú majd elröpült izalmában és félelmében, de összeszedte magát.

„Isten, légy segítségül nékem!“ kiáltott, amikor a ravaszt meghúzta.

„Bumm!“ dörgött a lövés és „jaj, jaj, jaj!“ kiabált a lövész, mert nem számolt a visszacsapódással. A súlyos fegyver olyan pofont adott neki, hogy hanyatt esett tőle. Nem is tudta pontosan, hová célzott, de amikor fölegyenesedett és fájó arcát és vállát dörzsölte, akkor

látta az oroszlánt végvonaglásban fekdüni nagybátyja mellett, az pedig gyorsan kitekergőzött a halálos ölelésből. Győzelmi kiáltás harsant föl a fákon, az ágakon ülők most egyszerre káprázatosan nekibátorodtak, a végét járó oroszlánhoz ugrottak és még három-négy dárdát döftek szívébe.

Ez már csak fontoskodás volt, mert Bennek közvetlen közelről elsütött lövése jól megült a vaskos fejben.

Az oroszlán bőrét sok dicsekvés és lárma közben lenyúzták, aztán a menet elrendeződött, hogy odahaza illendő ünnepelességgel megjelentse a győzelmet. Elöl néhány ifjú ugrált dárdával, pajzsral és bárdal, táncoltak és bátor mozdulatokkal jelenítették meg újból a szörnyetegre történt vadászatot. Sepaila átengedte nekik fegyverét és a megmaradt töltevényeket örömkömben elpuffogatták. Aztán jött Sepaila szűkösben bekötözött vérző karjával, mellette Ben, a kis hős. Az öregek kettejük között vitték a vértől csöpögő oroszlánbőrt, fejét botra tűzték. Amikor a tanya közelébe értek, az öregek elkezdtek énekelni a „mokoëbo“-t, az ősrégi, a győztest ünneplő hősi éneket. Az ifjak énekeltek a visszatérő sort, a bátor csapat táncolva és énekelve, larmázva és lövöldözve vonult be a helységbe. Az aszszonyok kijöttek a konyhókból, táncoltak és kiabáltak, nagy ünnep volt.

„Jehova erőt ad az Ő gyermekeinek”, mondta Adám apó, amikor értesült Ben hőstettéről. Az öreg Sepailának pedig el kellett mennie a misszionáriushoz. Majdnem két hónapra volt szüksége, mert a veszélyes sebek gonoszul elbántak karjával, Ben nagybátyjával ment. Ő ugyanis befejezte az első éveket a tanyai iskolában és most az állomási iskola „magasabb műveltsége” előtt állt.

Ha ez kigondolt történet volna, azaz kéne végződnie, hogy az öreg pogány Sepaila Ben indíttatása, a misszionárius tanítása és saját szíve ösztönzése folytán betegségének ideje alatt eljut a megtérésre. Sajnos nem mindig van így. Isten malmai lassan őrlnek és egy öreg oroszlánvadász kemény szíve nem adja meg magát gyorsan. Sepaila külsőleg ugyanaz a pogány maradt. Más időben kellett nyilvánvalóvá lennie annak, hogy mennyire tanult meg hinni Isten kegyelmében.

Évek multával eljött a nap, amikor Sepaila így szólt a misszionáriushoz: „Most már én is keresztyénné akarok lenni. Amióta az oroszlán alatt feküdtem, mindig Ben imádságára gondoltam, de volt még valami akadály, két feleségem. Most az egyik meghalt, a másik pedig velem együtt törekszik az isteni keresztségre.

Fordította: **Zarándi Attila.**

Missziói imaóra.

1941. évi jelmondatunk: „Keressétek az Urat, és éltek.” Amos 5, 6. — Januári óránkon legyen elmélkedésünk alapja az *Istenbe vetett bízalom* a 121. zsoltár 7. verse alapján: „Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.” Ezzel a bizalommal helyezzük a magunk és kedveseink, Kunos Jenő és felesége, egyházunk és hazánk sorsát az újlesztendő elején a mindenható Isten atyái kezébe. De egyúttal kérjük Isten oltalmát és kegyelmét a szerte az egész világon és az itthon folyó missziói munkára is. Alkalmos ének: „Atya Isten, tarts meg minket.” (Dunántúli Ék. 254.) Megbeszélhető kérdések: Igaz-e, hogy kiki a maga szerencséjének kovácsa? Mit jelent Isten mindenhatósága, szemben a világ sok nyomorúságával és gonoszságával? Istenbízalom vagy fásult bele-törődés a kikerülhetetlen sorsba? Hogyan közölhetjük másokkal Istenbe ve-

tett bizalmunkat? — „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában”, mint a keresztyén aktív életnek alapja és gyökere; s egyúttal a keresztyén ember bátorságának és vállalkozási kedvének kezdeményező lendületének és felelősségvállalásának indítéka és ereje. A mennyei Atyától nyert élet szentsége és kötelezettségei.

Ima: Mindenható Isten, szerető menygyeji Atyám! Te vagy minden életnek, erőnek, tiszta örömmnek forrása. Te szabsz elibém feladatokat, te adsz életcél, te adsz a munkában örömet. Csatlólag magadhoz egészen és ne engedd, hogy eltávozzam tőled. Önts a szívembe bátorságot és nyisd meg szememet, hogy meglássam mindenkor a te oltalmazó, vezető, őriző kezdetet s ne tartsam meg a gonosz, ne csüggyesszen a kudarc, ne tántorítson el a csábítás. Jöjjön el a te országod! Ámen.

H I R E K.

A kiadóhivatal áldott újévet kíván lapunk minden olvasójának.

Kérjük a hátralékosokat, akik felzáróítást kaptak, szíveskedjenek tartozásaikat rendezni. A januári számhoz mellékelt befizetési lapon kérjük az előfizetések megújítását.

Imaóra. A budapesti imaórán decemberben Danhauser László tartott előadást; Beniczur László segédlelkész írásmagyarazatot.

Vízkereszt, január 6-ika, a külmisz-szió ünnepe. Tartsunk minden gyülekezetben külmiszsiói ünnepélyt. Színdarabot, előadást, verset, vetítettképes előadást kérjünk a titkártól: Danhauser László, Budapest, VI., Bajza-u. 45.

Körzeti konferenciát készséggel rendez a Misszióegyesület előadókról is gondoskodva, eszerességenként. A rész-

letek ügyében a Misszióegyesület titkára Danhauser László Budapest, VI., Bajza-u. 45. készséggel ad a hozzáférőknak felvilágosítást.

A vízkereszt-i külmiszsiói **offertóriumok** legcélszerűbben a Misszióegyesület 16.188 számú csekklapján küldhetők be az Egyesület pénztárába. A dunántúli egyházkerületben a vízkereszt-i offertórium az illetékes egyházmegyei pénztárába küldendő.

A **német birodalmi belügyminiszter** november 18-ikán rendeletet adott ki, amelyben felhívja a misszióegyesületeket, hogy új missziói perselyeket ne bocsássonak ki, a már kintlevő perselyeket pedig vonják be és semmisítsék meg.

A **Misszióegyesület elnöksége** és tisztikara Budapesten december 27-én értekezletet tartott, amelynek fontosabb tárgyai az utazó titkár alkalmazása és a fiókgyesületi alapszabály voltak.

Kimutatás.

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába

1940. évi november 23-tól december 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938—40-re: Molitórisz János Celldömölk 9 (3).

1939—40-re: Ujmalomsoki Egyház 6 (2), dr. Kapi Béla Győr 6 (2), Tóth János Gyöng 4 (2), Csielka Katalin Nagytarcsa 5, Pap Ferenc Rákosszentmihály 6 (2), Bódy Pál Tápiószéle 6 (2), Rakonczai Györgyné Kiskőrös 2, Mezőberény I. ker. egyház 4 pengő.

1940-re: Budapestről: Fekete Géza I (1), Danhauser László 3 (1), D. Dr. Raffay Sándor 3 (1), Zarándi Attila 3 (1), Győri János 3 (1), Broschkó Gusztáv 3 (1), Hüttl Armin 3 (1), özv. Horváth Árpádné 3 (1), Plachy Gyuláné 1 (1), Molnár Ilona 3 (1), Szántó Róbertné 3 (1), dr. Rásó Lajos 3 (1), Dörre Endréné 1 (1), dr. Majláth Imréné 2, Loyczel Árpádné 3, György Hugó 3 (1), Benyó Vilmos 3 (1), Bezegh Sámuelné 3, Danhauser Rezső 1 (1), Mohr Henrik 3 (1), Lantos Ernő 3 (1), özv. Vásárhelyi Dezsőné 3 (1), di Gléria Antal 3 (1), Mezőberényből: Bárdy Ernő 3 (1), II.

ker. egyház 3 (1), Sopronból: Lomniczy Géza 3 (1), dr. Karner Károly 3 (1), Heszler Samu 3 (1), D. Dr. Pröhle Károly 3 (1), Nitschinger János 3 (1), Scholtz Ödön 3 (1), Ferenczy Zoltán 1 (1), Ziermann Lajos 3 (1), Orosházáról: ifj. Nativ Jánosné 1 (1), özv. Czinkotszky Pálné 1 (1), Dér Rózsika 1, Kertai Mária 1 (1), Csepregi Béla 3 (1), Torda Irén 1 (1), Molnár Endre 1 (1), özv. Fehér Jánosné 1 (1), özv. Komár Pálné 1 (1), Diószeghy Pálné 1 (1), Győrből: Szabó József 3 (1), Veöreös Imre 1 (1), Spiegel-Schmidt Frigyes 3 (1), Mezőhegyesről: Bolla Pál 3 (1), Bolla Pálné 3 (1), Kispestről: Evangélikus lelkesítő hivatal 1 (1), Mészáros Lászlóné 1 (1), Mályuszné dr. Székely Irma 3 (1), Nandrássy Elek 3 (1), Tiszaföldváról: Sárkány Tibor 1 (1), Csupor Ilona 1 (1), Takács Elek Homokbödöge 3 (1), Balázs Pál Nagybánhegyes 1 (1), Király Lajos Szilvásvárad 3 (1), dr. Sonnewend Frigyesné Beregtompaháza 1 (1), Kelló Gusztáv Szarvas 3, Bakay Péter Apostag 3 (1), Horváth Lajos

Gyékényes 3 (1), Frecska István 1 (1), Evangélikus lelkeszi hivatal Alsószeli 3 (1), Evangélikus egyház Egyházaskozár 3 (1), Cséry Lajos Dombóvár 3 (1), Emödi Elemér Kecskemét r. 1, Gerencsér Zsigmond Mórchida 3 (1), Beyer Pál Ágfalva 3 (1), Evangélikus egyház Sopronbánfalva 3 (1), dr. Szeberényi Lajos Zsigmond Békéscsaba 1 (1), Csapó István Ujmalomsok 1 (1), Fuchs János Egyházaskozár 1, Baráth Károly Rimaszombat 3 (1), dr. Füredi István Csorvás 1 (1), Saguly János Aszód 3 (1), Kőrösy Józsefné Felsőgalla 1 (1), Plachy Lajos Szeged 1 (1), Lányi Irén Kiskőrös 1 (1), özv. Mikolay Jánosné Szarvas 1 (1), Andrékócs János Nagybánhegyes 1 (1), Urbán Arnoldné Erd 2 (3), Gerhát Sándor Galgaguta 1 (1), Evangélikus egyház Ágfalva 3 (1), Asbóth József Körmen 1 (1), özv. Cseh Istvánné Kiszombor r. 2, Schrödl Mátyás Levél 1 (1), Zimmermann János Rajka 3 (1), Tucska Ferencné Várpalota 1 (1), dr. Mesterházy Ernő Nagygeresd 3 (1), Siktér András Soltvadkert 3 (1), Fodor Endre Nagybánhegyes 1 (1), Csákó Gyula Kisvárd 3 (1), Büky Jenő Mekenyes 3 (1), Kósa Pál Rákoskeresztúr 3 (1), Benkő István Gyula 3 (1), Evangélikus egyház Alberti 3, Markó Emma Salgótarján 3 (1), Grábner János Beszterce 3 (1), Szerényi Anna Hódmezővásárhely 2 (1), Prot. Ifj. Gyül. Jutas 4 (1) pengő.

1940—41-re: Asbóth Nővérek Sopron 6 (2), Nagy István Alsóság 2 (2), dr. Gyimesy Károly Budapest 6 (2), Borcsitszky Károly Kispeszt 6 (2) pengő.

1941-re: Harmati Béla Ósagárd 3 (1), Mihalovics Samu Bér 3 (1), dr. Nagy Lajos Budapest 3 (1) pengő.

Offertórium: Budapestről: Üllői-úti külmisziói óra 9.10, Budai evangélikus egyház 24.26, Baja 5, Egyházaskozár 1, Ósagárd 1.10, Szász 7.50, Dunaszerdahely 3.54, Csanád-Csongrádi egyházmegye 196.64 pengő.

Adományok: Evangélikus gyülekezet Kisfalud 6, Beyer Pál Ágfalva 1, Csapó István Ujmalomsok 1, Kosztra Pál Bócsa 1, Lébényből: Baranyai Mária 5, „Erzsike“ 1, özv. Torda Lajosné Paks 5, N. N. Pestszentlőrinc 2, Győri Szeretetház lakói 10, Budapestről: Benyó Vil-

mos 1, özv. Leiter Gézané 1, dr. Gyimesy Károly 2 pengő.

Perselygyűjtés: Erdőkürti bibliakör 4.80, Garam Zoltán Boba 2.27, Sokoray Miklós Szombathely 2.56, Kispeszt-Wekerletelepi bibliakörök 7.55, Vanyarci bibliakörök 5, Németh Károly Lébény 14.31, Evangélikus egyház Esztergom 5.44, Markó Emma Salgótarján 3, Hanniffel Sándorné Sopron 3.50, Rényi Józsefné Győr 11.33, Mikolay Jolán Szügy 3.44, Szánthó Jenőné Munkács 17.52, Budapestről: Köhler Jolán 54.50, Horvitzky Henrikné 7 pengő.

Gyermekszövetség gyűjtése: Áll. el. isk. Szarvas 6, Kiss Ilona tanítványai Sopron 2.30, El. isk. Győr 0.78 pengő. Bélyegért: Tóth László útján Orosháza 6.52, Lébény 4 pengő.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Mohr Henrik 6, Görög Tihamérné 2, Nyiregyházi fiókegyet 40, Péteri Margit Léva 1, „Bethesda“ Kassa 6.50, Zalán Frigyes Aszód 5, Mihalovics Samu Bér 1, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2, „Atom“ Mezőnagymihály 5, Kosztra Pál Bócsa 1, Asbóth Nővérek Sopron 2, Markó Emma Salgótarján 2 pengő.

Lipcsei misszióra: Rumpeltesz Ádámné Rajka 0.90 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Limbacher Zoltán Kisterenye 2, Evangélikus egyház Léva 4, Piri Károly Szend 2, Sümegi István Szentantalfa 2, Turcsányi Pálné Pestszentimre 2, Óbuda-Ujlaki egyház 3 pengő.

Használt bélyeget, staniolt adtak: özv. Kertész Lajosné Várpalota, Kiss Mária Budapest.

Újjonnan belépett tag: Budapestről: Kiss Ibolya.

Szeretettel kérem a tagokat és hit-testvéreket, hogy a pénzküldeményeknél szíveskedjenek megírni: tagdíj, előfizetés, offertórium, adomány, gyűjtés vagy milyen célra könyvelendő el a küldött összeg. Aki ezt elmulasztja és a „Cél megjelölése nélkül“ rovatban olvassa nevét, az szíveskedjék utólag az összeg rendeltetéséről engem értesíteni, mert ellenkező esetben adományként könyvelem el.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk az újévben!

Budapest, 1940. évi december 22-én.
Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő, pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 497-189.